

[Nybøe Andersen.]

stedet få fra os den udtalelse, at vi anbefaler, at de 3 parter går i gang med at forhandle og nå det bedst mulige resultat, så ville der deri ligge en styrkelse? Betyder det ikke noget for regeringen, om der står et enigt folketing bag dette her, eller vil man i virkeligheden, når det kommer til stykket, helst gennemføre det med det snævrere mulige flertal?

Dahlggaard: Økonomiministeren fremsatte en udtalelse, og jeg synes, jeg gerne ville have lidt nøjere præciseret, hvad den egentlig gik ud på. Det drejede sig om, at vi kunne godt tale partierne imellem om formuleringen af § 1, stk. 2, i dette lovforslag, men så tilføjede ministeren: men at lave om på denne formulering, det kan man ikke gøre, før efter at forhandlingerne med banker og sparekasser har fundet sted. Det, jeg godt vil have at vide, er: betyder det, at ministeren trods alt er indstillet på at lade lovforslaget ligge, indtil disse forhandlinger har fundet sted, sådan at vi med det samme kan finde frem til den endelige formulering? Eller betyder det — besynderligt nok — at dette forslag skal hastes igennem, og så skal der ske en forhandling med banker og sparekasser, og når den er overstået, skal vi til at revidere denne lovgivning? Eller er det til syvende og sidst en afvisning af at gå ind i en nærmere præcisering og afgrænsning af, hvad de bemyndigelser, der indeholdes i § 1, stk. 2 — og jeg tænker særligt på sidste punktum — egentlig indeholder?

Så var der det med den tyrkiske musik. Jeg har fulgt økonomiministerens gode råd om at slå op i en ordbog og se, hvad „tyrkisk musik“ egentlig betyder. Det betød oprindelig larmende instrumentalspil, men siden midten af 1800-tallet — og vi er altså nu efter midten af 1800-tallet — bruges udtrykket om alle hånde besværligheder, og herefter må jeg konstatere, at jeg har brugt udtrykket nøjagtigt i den mening, som jeg havde til hensigt at bruge det i.

Det står for mig ganske klart, og ministeren har da heller ikke sagt noget andet, at efter sin formulering kan § 1, stk. 2, sidste punktum, bruges til at foretage kreditbegrænsning, specielt med henblik på at bremse køb fra udlandet; det kan bruges til

at indføre produktionsordninger via kreditformidlingen. Der var forskellige af ministerens stærke udtalelser og måske i endnu højere grad hr. Ømanns lidt mere spagfærdige, der tydede på, at i hvert fald det med produktionsregulering er der også tænkt på med dette forslag.

Økonomiministeren (Per Hækkerup): Til hr. Stetter vil jeg gerne gøre den bemærkning, at en af de ting, som man må være betænkelig ved — det fremgik jo meget klart af det citat, hr. Stetter læste op vedrørende den nye virksomhed i postgirokontoret — er den automatiske låneret. Jeg tror, det er et farligt system i en periode, hvor man er nødt til at holde igen. Hvis det var i en periode, hvor det gjaldt om at stimulere efterspørgslen, ville det ikke være uhensigtsmæssigt, men i en periode, hvor det gælder om at holde igen, lukker det mulighederne for at begrænse ude. Jeg kan i øvrigt tilføje, at det samme synspunkt kan man f. eks. anlægge over for vores kreditmarked for obligationer og obligationsudstedelse, men det er jo et betydeligt større problem, som vi nok engang ved lejlighed bliver nødt til at tage op.

Hr. Stetter mente, at vi tillægger kreditpolitikken alt for stor betydning. Nej, det gør vi ikke, og derfor var det, jeg nævnedes, fordi man anførte, at dette var jo ikke det væsentlige, det var andre ting, der var væsentlige, nogle af de allervæsentligste områder og sagde: dette skal kun ses som et led i regeringens samlede politik. Der kommer mere i denne politik, og det varer såmænd ikke så længe, før det kommer.

Så sagde hr. Stetter, at jeg havde givet udtryk for, at jeg ikke mente, de offentlige udgifter kunne begrænses mere. Ja men jeg sagde jo netop: vi er da parate til at gå ind i de drøftelser, og hvis vi kan påvise, at der kan reduceres i de offentlige udgifter på områder f. eks., hvor forudsætningerne er bortfaldet for de ordninger, man tidligere har lavet, så er vi da med på, at man må ændre dem. Det, vi bare ikke vil være med til, er, at man ændrer den sociale balance. Men det må vi da se rent nøgternt og sagligt på, og det er vi da parate til.

Hr. Stetter siger, at vi har en økonomisk situation, der må gøres noget ved. Ja men vi gør det jo også. Men når vi så kommer